

Sygn. akt V W 901/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie: Przewodniczący: Sędzia SR Aneta Kulesza

Protokolant: Patrycja Prokop

w obecności oskarżyciela publicznego E. Z. z Urzędu Celnego (...) (...) w W.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 26 kwietnia 2017 r., 20 czerwca 2017 r., 6 września 2017 r. i 15 listopada 2017 r.

sprawy **P. K.**,

urodzonego w dniu (...) w W.,

syna Z. i E. z domu N.,

oskarżonego o to, że: w dniu 3 listopada 2015 r. w Urzędzie Celnym (...) (...) w W. nie zgłosił w sposób zgodny z obowiązującymi przepisami do odprawy celnej przywiezionego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki na obszar celny Wspólnoty towaru w postaci 67 sztuk bluz sportowych o wartości celnej 10.251 zł, czym naraził na uszczuplenie należność celną w wysokości 1.230 zł oraz podatek VAT w wysokości 2.641 zł,

tj. czyn z art. 86 § 1 i § 4 w zb. z art. 54 § 1 i 3 w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.

I. oskarżonego P. K. uznaje za winnego zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 86 § 1 i § 4 w zb. z art. 54 § 1 i 3 w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. skazuje go, a na podstawie art. 86 § 1 i 4 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. wymierza mu karę grzywny w wysokości 2.500 zł (dwóch tysięcy pięciuset złotych);

II. na podstawie art. 49 § 2 k.k.s. orzeka przepadek dowodów rzeczowych, przechowywanych w magazynie depozytowym Urzędu Celnego za pokwitowaniem PL/MF/AL nr (...);

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Romy O. kwotę 576 (pięciuset siedemdziesięciu sześciu) zł, powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za udzielanie pomocy prawnej oskarżonemu z urzędu,

IV. zasądza od P. K. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 340 (trzystu czterdziestu) zł kosztów procesu, w tym 250 (dwieście pięćdziesiąt) zł tytułem opłaty, natomiast w pozostałym zakresie zwalnia oskarżonego od kosztów procesu, które przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego na rozprawie Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 listopada 2015 r. P. K. przyleciał ze Stanów Zjednoczonych Ameryki na L. C. w W.. Po przylocie wkroczył do korytarza „zielona linia” przeznaczonego dla podróżnych, którzy nie przewozili przedmiotów podlegających zgłoszeniu celnemu. Został skierowany do kontroli celnej. (wyjaśnienia P. K. – k. 95-96, 198-199; zeznania świadków: M. B. - k. 96, 200-202 i M. K. – k. 242-243).

P. K. w posiadanych przy sobie trzech torbach (dwóch dużych i jednej małej) przewoził 67 bluz sportowych marki (...), w różnych kolorach i rozmiarach, zarówno męskich jak i damskich, w tym: 46 sztuk bluz posiadało metkę kartonową z ceną 39,99 USD każda, 9 sztuk bluz posiadało metkę kartonową z ceną 44,99 USD każda, 10 bluz posiadało metkę kartonową bez oznaczenia ceny, natomiast 2 bluzy w rozmiarach L i XXL nie posiadało w ogóle metki. Powyższych bluz sportowych P. K. nie zgłosił do odprawy celnej (wyjaśnienia P. K. – k. 95, 198-199, zeznania świadków: M. B. - k. 96, 194v, 201 i M. K. – k. 242-243, protokół oględzin rzeczy – k. 5-6, protokoły otwarcia i zamknięcia dowodów rzeczowych – k. 218-221, protokół rozprawy z dnia 20 czerwca 2017 r. – k. 223-224).

Łączna wartość bluz sportowych, które posiadały metki kartonowe z ceną wynosiła 2.244,45 USD (46 x 39,99 USD + 9 x 44,99 USD) co stanowiło równowartość 8.445,18 zł (przy kursie 1 USD = 3,7627 zł). Natomiast wartość pozostałych bluz, nie opatrzonych ceną organ kontroli celnej ustalił szacunkowo na kwotę 39,99 USD za sztukę – łącznie 479,88 USD.

Łączna należność celna od wartości tego towaru wynosiła 1.230 zł (stawka celna 12%), natomiast należność VAT wynosiła 2.641 zł (stawka VAT 23%) (protokół taryfikacji celnej i wyceny przedmiotów wykroczenia skarbowego – k. 16).

P. K. ma 48 lat, posiada wykształcenie średnie, jest żonaty, posiada jedno dorosłe dziecko, nie ma nikogo na utrzymaniu. Obecnie pracuje jako magazynier i z tego tytułu otrzymuje miesięczne wynagrodzenie w kwocie 600 zł netto. Jest on właścicielem mieszkania o powierzchni 62 m² oraz samochodu osobowego marki F. (...) (rok produkcji 2005). W przeszłości leczył się on psychiatrycznie z powodu uzależnienia od alkoholu (oświadczenie P. K. – k. 10, 95, 197). Nie był on w przeszłości karany (karta karna – k. 206).

P. K. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Oskarżony wyjaśnił, że co prawda posiadał w bagażu 67 bluz, ale ich rzeczywista wartość różniła się od tej przedstawionej na metkach i nie przekraczała 500 USD (czyli kwoty zwolnionej z ocenia), bowiem zostały one nabyte po obniżonej cenie. Ponadto wyjaśnił, że część z bluz kupił on, a część jego znajomi, a on te bluzy, które były przeznaczone zarówno na jego własne potrzeby, jak i na prezenty, jedynie przewoził. Dowodu zakupu nie przedstawił natomiast kontrolującej go funkcjonariuszce Służby Celnej, ponieważ źle się poczuł i był zdenerwowany. Wskazywał, że wiedział, iż ma gdzieś rachunki, ale nie mógł ich znaleźć. Podkreślił, że był przekonany, że może przewieźć rzeczy za tę kwotę, nie chciał nic przemycać. Podkreślił, że w USA był wówczas kilka dni, został zaproszony przez osobę, która opłaciła mu bilet i opłaciła też bluzy z jego bagażu. Za część rzeczy zapłacił sam. Oskarżony wyjaśnił, że żadna z tych bluz nie była na handel. (wyjaśnienia P. K. – k. 95-96). Na rozprawie w dniu 26.04.2017 r. oskarżony wskazał, że część rzeczy jest jego prywatna, te bez metek w rozmiarze XL. Były to rzeczy dla jego rodziny i dlatego zostały z nich zerwane metki, aby ich nie pomylić. Oświadczył, że nie jest w stanie sprecyzować, które ze złożonych paragonów dotyczą bluz objętych zarzutem. Wskazał, że w bagażu, który przywoził z Polski na pobyt w S. nie było chyba żadnej bluzy, miał chyba tylko na sobie (k. 198-200).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Odnosząc się w pierwszej kolejności do wyjaśnień oskarżonego, zdaniem Sądu, zasługują one na danie im wiary jedynie w części dotyczącej faktu przewożenia przez P. K. 67 sztuk bluz sportowych oraz tego, że oskarżony nie zgłosił ich do odprawy celnej. Powyższe potwierdzają również zeznania świadków w osobach M. B. i M. K., jak również dowody z dokumentów: protokołów oględzin rzeczy oraz otwarcia i zamknięcia dowodów rzeczowych. Natomiast niewiarygodne są w ocenie Sądu twierdzenia oskarżonego, w których utrzymywał, że przewożone przez niego bluzy zostały nabyte po obniżonej cenie, zaś ich rzeczywista wartość, za jaką zostały nabyte na terenie USA, nie przekraczała 500 USD i w związku z tym nie musiał ich zgłaszać do odprawy celnej. Wprawdzie na tę okoliczność P. K. przedłożył paragony (k. 196) mające potwierdzać fakt nabycia przedmiotowych bluz po promocyjnej cenie, jednakże zwrócić należy uwagę, że z ich treści wynika, że dotyczą one zakupu bliżej nieokreślonych towarów w liczbie 230 sztuk, nabytych m.in. 25 kwietnia 2015 r. i 9 października 2015 r., podczas gdy oskarżony przewoził 67 sztuk bluz w listopadzie 2015 r. Wskazać

należy, że tylko jeden z paragonów obrazuje transakcję z dnia 1 listopada 2015 r., jednakże dotyczyła ona jedynie 17 rzeczy, z których żadna nie kosztowała pierwotnie 39,99 USD lub 44,99 USD.

Podkreślić należy również, że przedłożone paragony nie zawierają jakiegokolwiek opisu towaru, co umożliwiłoby powiązanie ich z konkretnymi sztukami odzieży. Zgodnie z zaleceniami Sądu Okręgowego wskazanymi w uzasadnieniu wyroku z dnia 08.12.2016 r., oskarżonemu i jego obrońcy został określony termin na sprecyzowanie, które z tych bluz były własnością oskarżonego, a które, jak utrzymywał, zamierzał sprezentować, jak również które konkretnie paragony przypisane są do konkretnej sztuki odzieży przywiezionej przez oskarżonego. Oskarżony i jego obrońca, po przeprowadzeniu czynności oględzin zabezpieczonych bluz, przyznali, że nie ma możliwości przypisania bluz do paragonów, ponieważ były to bluzy tego samego rodzaju (k. 244). Oskarżony ponadto przyznał – odnosząc się do swoich wyjaśnień, że nie jest w stanie sprecyzować, które z tych bluz były przeznaczone dla niego, a które dla jego znajomych. Nadesłane natomiast przez oskarżonego do obrońcy w późniejszym czasie, przed rozprawą w dniu 15.11.2017 r. kopie dokumentów nie pozwalają na dokonanie tego rodzaju ustaleń (k. 257-264).

Zwrócić należy także uwagę, że oskarżony w swoich wyjaśnieniach utrzymywał, że bluzy przeznaczone dla niego prywatnie były bez metek w rozmiarze XL, bowiem celowo po zakupie i przymierzeniu ubrań, metki zostały z nich usunięte „aby się nie pomylić”. Jednakże czynność oględzin zabezpieczonych dowodów rzeczowych podważyła wiarygodność również tych twierdzeń P. K.. Wśród zatrzymanych bluz tylko bowiem dwie nie były zaopatrzone w metkę – jedna w rozmiarze L i jedna w rozmiarze XXL, a zatem żadna z nich nie była w pasującym na oskarżonego rozmiarze.

Wskazać należy, że Sąd podjął próbę zweryfikowania (co było jednym ze wskazań Sądu Okręgowego), czy ww. paragony pochodzą z sieci sprzedaży firmy (...) oraz czy którykolwiek z nich dotyczy odzieży, którą zabezpieczono w bagażu oskarżonego. Z poczynionych ustaleń wynika jednak, że wszystkie sklepy marki (...) na terenie Polski zostały zlikwidowane w 2015 r. W ocenie Sądu jednak pozostały zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, nawet bez tego rodzaju informacji, umożliwia ustalenie stanu faktycznego w przedmiotowej sprawie, bowiem nawet przy przyjęciu, że paragony te pochodzą z tej firmy, brak jest możliwości wykazania, że dotyczą one konkretnie bluz zabezpieczonych w tej sprawie, mając w szczególności na względzie daty zakupów objętych tymi paragonami i dużo większą ilość towaru, niż przewożone przez oskarżonego.

Zdaniem Sądu także zasady logiki i doświadczenia życiowego podważają wiarygodność wyjaśnień P. K., który twierdził, że rzeczy, które przewoził, przeznaczone były na jego własny użytek i na prezenty dla rodziny i znajomych, jak również część z tych rzeczy jedynie przewoził na prośbę znajomych. Nieprzekonujące jest bowiem twierdzenie, że nie tylko sam oskarżony, ale cały jego krąg znajomych, darzy tak olbrzymim sentymentem bluzy firmy (...), że dokonali w sumie zakupu aż 67 sztuk takich bluz, co w konsekwencji oznaczałoby, że wszyscy (zarówno mężczyźni jak i kobiety) ubieraliby się w identyczne ubrania. Nieprawdopodobne jest również twierdzenie, że grupa znajomych oskarżonego nabyła łącznie 230 sztuk ubrań tej samej firmy wyłącznie na własny użytek oraz z przeznaczeniem na prezenty. Niewiarygodnie brzmią również wyjaśnienia oskarżonego, jakoby znajomi ci mieli przekazać mu wszystkie paragony (także na towary, których wówczas nie przewoził). Zasady logiki podważają także wiarygodność twierdzeń, że w kwietniu 2015 r. znajomi oskarżonego nabyli tak dużą ilość ubrań z przeznaczeniem na bożonarodzeniowe prezenty. Zwrócić należy uwagę, że wszystkie bluzy przewożone przez oskarżonego, poza dwiema, opatrzone były metkami, a duża ich część wręcz znajdowała się w oryginalnych foliowych opakowaniach. Zwrócić należy uwagę, że wśród bluz zabezpieczonych przy oskarżonym kilkakrotnie znajdowały się bluzy tego samego modelu w różnych rozmiarach, co w ocenie Sądu wskazuje, że przewożone przez oskarżonego bluzy przeznaczone były na cele handlowe, a więc na ich dalszą odsprzedaż, co wynika z całokształtu okoliczności faktycznych niniejszej sprawy (m.in. zakupienie znacznej ilości ubrań jednej marki, która od 2015 r. zaprzestała działalności w Polsce, posiadanie przez znaczną część z tych ubrań metek z ceną). Zgodzić się należy z oskarżycielem, że taka ilość towaru może stanowić wyposażenie niewielkiego sklepu lub stoiska odzieżowego.

Podkreślić należy również, że postępowanie w przedmiotowej sprawie toczyło się w oparciu o przepisy kodeksu postępowania karnego w brzmieniu obowiązującym w okresie od 01.07.2015 r. do 14.04.2016 r. - zgodnie z art.

25 ustawy z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw. Stosownie natomiast do treści art. 167§1 k.p.k. w postępowaniu przed sądem, dowody przeprowadzane są przez strony, a jedynie w wyjątkowych wypadkach uzasadnionych szczególnymi okolicznościami, sąd może dopuścić i przeprowadzić dowód z urzędu. W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie takie wyjątkowe wypadki nie zaistniały. Zwrócić należy natomiast uwagę, że w toku całego postępowania, przez blisko 2 lata postępowania (akt oskarżenia wpłynął w grudniu 2015 r.), ani oskarżony ani jego obrońca nie wystąpili np. o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania w charakterze świadków znajomych, którzy przecież mogliby potwierdzić jego wersję zdarzeń. Fakt, że znajomi ci na stałe przebywają w Stanach Zjednoczonych Ameryki nie stanowiły żadnego problemu w przesłuchaniu ich w drodze pomocy prawnej. Oskarżony jednakże, jak i jego obrońca, z możliwości takiej jednak nie skorzystali.

W całości za wiarygodne Sąd uznał natomiast depozycje świadków w osobach M. B. i M. K.. Świadców ci są dla oskarżonego osobami obcymi i nie mieliby żadnych powodów, aby składać w tej sprawie zeznania niezgodnie z rzeczywistością. W trakcie zdarzenia objętego aktem oskarżenia w tej sprawie pełnili jedynie swoje obowiązki służbowe i nie są osobami zainteresowanymi określonym wynikiem tego postępowania. Ponadto sam oskarżony potwierdził treść zeznań ww. świadków, wyjaśniając, że przewoził przedmiotowe 67 sztuk bluz, jak i to, że znaczna część z nich posiadała kartonowe metki z cenami.

Do ustalenia stanu faktycznego w przedmiotowej sprawie nie przyczyniły się natomiast zeznania świadków M. L. (k. 242) i E. P. (k. 243), które nie wniosły nic istotnego do sprawy.

Ustalając stan faktyczny Sąd nie uznał natomiast za przekonujące zdjęć przedstawionych przez oskarżonego (k. 92-93), bowiem obrazują one jedynie powszechnie znany fakt występujących w sklepach wyprzedaży, a ponadto zdjęcia te dostarczają jedynie informacji, że w sklepie (...) koszulki (t-shirts) były przecenione o 70%, spodnie dresowe (active pants) kosztowały 14,99 USD, natomiast bluzy sportowe (sweatshirts) 16,99 USD. B. sportowe posiadały zatem odmienną cenę od tych widniejącej na kartonowych metkach przy bluzach ujawnionych przy oskarżonym. Co więcej nie wiadomo w jakiej dacie zostały zrobione ww. zdjęcia.

Sąd nie odmówił wiary dowodom z dokumentów w postaci protokołu oględzin rzeczy (k. 5-6), którego treść zbieżna jest z przeprowadzonymi przez Sąd oględzinami zabezpieczonych od oskarżonego bluz sportowych (k. 218-221, k. 223-224) oraz protokołu taryfikacji celnej i wyceny przedmiotów wykroczenia skarbowego (k. 16), który zawiera prawidłowe wyliczenia należnego cła oraz VAT. Zdaniem Sądu trafna jest również dokonana przez Urząd Celny wycena – bluz opatrzone metkami z ceną w oparciu właśnie o ceny wskazane na metkach, natomiast pozostałych bluz, nie opatrzone metką, przy przyjęciu korzystniejszej dla oskarżonego wersji, tj. ceny 39,99 USD za sztukę. Zwrócić należy uwagę, że ceny na metkach nie posiadały żadnych skreśleń ani adnotacji o obniżkach, a wszystkie bluzy przewożone przez oskarżonego były zbliżone do siebie wyglądem. Ponadto większość bluz bez metki stanowiła taki sam model jak inne, które taką metkę z ceną posiadały.

Na potrzeby niniejszego postępowania został dopuszczony dowód z opinii sądowo-psychiatrycznej oskarżonego. Biegli psychiatrzy G. G. i K. W. nie stwierdziły u P. K. objawów choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego. Rozpoznały natomiast u oskarżonego zaburzenia osobowości o mieszanej etiologii oraz uzależnienie od alkoholu. Biegłe stwierdziły, że w odniesieniu do zarzucanego mu czynu, stan psychiczny oskarżonego nie znosił ani nie ograniczał jego zdolności rozpoznania jego znaczenia ani zdolności pokierowania swoim postępowaniem. Biegłe stwierdziły, że poczytalność oskarżonego w czasie czynu i w toku postępowania nie budzi żadnej wątpliwości, a oskarżony jest zdolny do prowadzenia obrony w sposób samodzielny i rozsądny (opinia sądowo-psychiatryczna k. 68-72). Podnieść należy, że brak było podstaw do podważania wniosków wskazanej opinii, której treść była jasna, zupełna, nie zawierała sprzeczności, zaś sama opinia została sporządzona przez osoby posiadające wiadomości specjalne. Stanowiska tego nie podważa zdaniem Sądu przedłożona przez oskarżonego dokumentacja lekarska (k. 255, 270-271), która nie wskazuje na celowość uzyskania uzupełniającej opinii odnośnie stanu zdrowia psychicznego oskarżonego.

Mając powyższe na uwadze Sąd ustalił stan faktyczny jak na wstępie.

Zdaniem Sądu P. K. swoim zachowaniem w dniu 03 listopada 2015 r. wypełnił znamiona wykroczenia skarbowego z art. 86 § 1 i 4 k.k.s. w zb. z art. 54 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s., bowiem w Urzędzie Celnym (...) (...) w W. nie zgłosił w sposób zgodny z obowiązującymi przepisami do odprawy celnej przywiezionego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki na obszar celny Wspólnoty towaru w postaci 67 sztuk bluz sportowych o wartości celnej 10.251 zł, czym naraził na uszczuplenie należność celną w wysokości 1.230 zł oraz podatek VAT w wysokości 2.641 zł,

Art. 86 § 1 k.k.s. penalizuje przemyt celny, który popełnia ten, kto nie dopełniając ciężącego na nim obowiązku celnego, przywozi z zagranicy lub wywozi za granicę towar bez jego przedstawienia organowi celnemu lub zgłoszenia celnego, przez co naraża należność celną na uszczuplenie. Jeżeli kwota należności celnej narażonej na uszczuplenie, nie przekracza ustawowego progu sprawca czynu zabronionego z art. 86 § 1 k.k.s. podlega grzywnie za wykroczenie skarbowe (art. 86 § 4 k.k.s.).

Art. 54 § 1 k.k.s. penalizuje natomiast uchylanie się od obowiązku podatkowego, który to czyn popełnia, podatnik, który uchylając się od opodatkowania, nie ujawnia właściwemu organowi przedmiotu lub podstawy opodatkowania lub nie składa deklaracji, przez co naraża podatek na uszczuplenie. Jeżeli kwota podatku narażonego na uszczuplenie nie przekracza ustawowego progu, sprawca czynu zabronionego określonego w art. 54 § 1 k.k.s. podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe (art. 54 § 2 k.k.s.).

Jak wynika z ustalonego przez Sąd stanu faktycznego w dniu 3 listopada 2015 r. P. K. przywiózł ze Stanów Zjednoczonych Ameryki 67 bluz sportowych, których nie przedstawił organowi celnemu do opodatkowania, czym naraził podatek celny oraz podatek VAT na uszczuplenie.

Jednocześnie zauważyć trzeba, że żaden przepis nie zwalniał oskarżonego od dokonania ww. czynności. Podstawę prawną zwolnienia od zapłaty cła oraz VAT w przypadku towarów przywożonych do Polski z państwa trzeciego regulują art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2004 r., Nr 54, poz. 535 ze zm.) oraz art. 41 rozporządzenia Rady (WE) nr 1186/2009 z dnia 16 listopada 2009 r. ustanawiające wspólnotowy system zwolnień celnych (Dz. Urz. UE, L 324/23). Zgodnie z treścią art. 56 ust. 1 ww. ustawy zwalnia się od podatku import towarów przywożonych w bagażu osobistym podróżnego przybywającego z terytorium państwa trzeciego na terytorium kraju, jeżeli ilość i rodzaj tych towarów wskazuje na przywóz o charakterze niehandlowym, a wartość tych towarów nie przekracza kwoty wyrażonej w złotych odpowiadającej równowartości 300 euro. Art. 56 ust. 2 tej ustawy stanowi natomiast, że w przypadku podróżnych w transporcie lotniczym i morskim zwolnienie, o którym mowa w ust. 1, stosuje się do importu towarów, których wartość nie przekracza kwoty wyrażone w złotych odpowiadającej równowartości 430 euro. Przez przywóz o charakterze niehandlowym rozumie się przywóz spełniający następujące warunki: odbywa się okazjonalnie i obejmuje wyłącznie towary na własny użytek podróżnych lub ich rodzin lub towary przeznaczone na prezenty (art. 56 ust. 6). Natomiast towary znajdujące się w bagażu osobistym podróżnych przyjeżdżających z państw trzecich są zwolnione z należności celnych przywozowych, jeżeli przywożone towary są zwolnione z podatku od wartości dodanej (VAT) na mocy przepisów prawa krajowego przyjętych zgodnie z przepisami dyrektywy Rady 2007/74/WE z dnia 20 grudnia 2007 r. w sprawie zwolnienia towarów przywożonych przez osoby podróżujące z państw trzecich z podatku od wartości dodanej i akcyzy (art. 41 ww. rozporządzenia). Z powyższych przepisów wynika m.in. to, że od obowiązku uiszczenia podatku celnego i podatku VAT zwolniona jest osoba, która podróżując drogą lotniczą z państwa trzeciego przywozi na terytorium Polski towary, których ilość i rodzaj wskazuje na przywóz o charakterze niehandlowym, a wartość tych towarów nie przekracza kwoty 430 euro. Przenosząc powyższe rozważania nie grunt niniejszej sprawy, mając na uwadze stan faktyczny ustalony przez Sąd oraz poczynioną ocenę wyjaśnień oskarżonego, nie sposób uznać, aby przewożone przez oskarżonego bluzy sportowe w liczbie 67 sztuk, przeznaczone były na cele inne niż handlowe. Zdaniem Sądu ilość przewożonego towaru wskazuje na przywóz tego towaru w celach handlowych, a niezależnie od tego, jego wartość przekroczyła wskazany w tym przepisie próg zwolnienia.

W związku z powyższym na oskarżonym ciążył obowiązek zgłoszenia celnego ww. towaru oraz uiszczenia od niego stosownych podatków. Powyższego zaś oskarżony chciał uniknąć, poprzez to, że wkroczył do korytarza „zielona linia”

przeznaczonego dla podróżnych, którzy nie przewozili przedmiotów podlegających zgłoszeniu celnemu. Tym samym naraził on podatek celny oraz podatek VAT na uszczuplenie.

W przedmiotowej sprawie nie zachodzi żadna okoliczność wyłączająca winę oskarżonego. W chwili czynu oskarżony był osobą dojrzałą i w pełni poczytalną. Można było zatem wymagać od niego zachowania zgodnego z prawem. Sąd nie miał żadnych podstaw, by dojść do przekonania, że w niniejszej sprawie wystąpiły jakiegokolwiek okoliczności wyłączające winę oskarżonego albo bezprawność popełnionego przez niego czynu. Co więcej z wyjaśnień oskarżonego wynika, że miał on świadomość istnienia obowiązku uiszczenia podatku celnego oraz podatku VAT w przypadku przywozu na terytorium Polski ze Stanów Zjednoczonych towarów o wartości przekraczającej 500 USD (co stanowiło ówczesną równowartość 430 euro).

Wymierzając oskarżonemu karę grzywny Sąd kierował się dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 12 § 2 k.k.s. oraz art. 13 § 1 k.k.s. Sąd wziął pod uwagę uprzednią niekaralność oskarżonego (karta karna) i wymierzył mu karę w dolnej granicy ustawowego zagrożenia karą za wykroczenie skarbowe z art. 86 § 4 k.k.s.

Wymierzona oskarżonemu kara grzywny w wymiarze 2.500 zł, w ocenie Sądu może spełnić również cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec sprawcy, a nadto cele prewencji ogólnej – kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Biorąc pod uwagę, iż oskarżony nie był nigdy dotychczas karany, a jego dochody są niskie (ok. 600 zł miesięcznie) wymierzona kara zdaniem Sądu jest adekwatna do stopnia zawinienia i szkodliwości społecznej czynu oraz spełni cele prewencji ogólnej i szczególnej, jak również potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Na podstawie art. 49 § 2 k.k.s. Sąd orzekł przepadek dowodów rzeczowych.

Wysokość przysługującego obrońcy oskarżonego wynagrodzenia z tytułu świadczenia pomocy prawnej udzielanej z urzędu Sąd określił na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze oraz na podstawie §17 ust. 2 pkt 2 w zw. z §20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu. Akt oskarżenia w tej sprawie wpłynął 21.12.2015 r., a zatem stawkę wynagrodzenia dla obrońcy określić należy w oparciu o w/w rozporządzenie z 22.10.2015 r., albowiem stosownie do treści §22 aktualnie obowiązującego Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03.10.2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu – do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji.

Biorąc pod uwagę sytuację finansową i rodzinną oskarżonego Sąd uznał, iż zasądzenie całości kosztów procesu byłoby nadmiernym obciążeniem dla jego niezbędnego utrzymania, natomiast w części będzie w stanie ponieść koszty tego postępowania. Dlatego też na podstawie art. 627 k.p.k. Sąd obciążył oskarżonego częściowo kosztami procesu, w tym opłatą 250 zł, której wysokość została określona na podstawie art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych. Natomiast w pozostałym zakresie Sąd na podstawie art. 624§1 k.p.k. zwolnił P. K. od kosztów procesu, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w wyroku.